

Ponovni pohod srpskog hegemonizma na Crnu Goru

Svaki narod i država vodi nacionalnu politiku prema svojem iseljeništvu. Takvu strategiju ima i Crna Gora. Nema ništa ne prirodno da i Republika Srbija obznani svoju politiku prema svojim iseljenicima. Upozoravajuće je poglavlje o Srbima u regionu, pa time i u Crnoj Gori, koji se ne tretiraju kao iseljenici, već dio projektovanog srpskog etničkog prostora. Šta više, vrši se pritisak od druge države da se Srbi proglase konstitutivnim narodom, a time redefiniše poredak države Crne Gore koja je Ustavom proglasila suverenitet građanina i tolerantnu multietničku i multivjersku zajednicu.

Strategija Vlade Srbije za odnose sa dijasporom je politička namjera sa ciljem da se pod maskom evropske identitetske retorike obnovi propali velikosrpski projekat čiji prvi korak bi bio nacionalistička ustavna rekonstrukcija susjednih država. Umjesto suočavanja sa poražavajućom prošlošću, zvanična Srbija ponovo nudi oživljavanje pogubnih hegemonističkih ideja i pokušava da spoji kosovski mit i svetosavlje sa evropskim građanskim pravima. Ona je odraz neprevladanih trauma i nesuočavanja sa prošlošću.

Vlada Srbije ne naglašava da poštuje teritorijalni integritet država u okruženju, Ustav i zakone tih zemalja, njihovu kulturu, istoriju. Ne uvažava se činjenica da su Srbi, kao i drugi građani suverenih država, dužni da budu lojalni prema njima, da su se promijenile okolnosti u okruženju i da su nastale suverene države; da balkanske zemlje nastoje da stvore uslove za bolji život, civilizovan društveni dogovor novih generacija da žive u evropskoj civilizaciji, sa manje istorije, a više blagostanja i mira.

Ponovo su Srbi neravnopravni, ponovo srpski grobovi određuju srpsku teritoriju, ponovo podrška domovine. Previše su živa i bolna šecanja da takve poruke ne izazovu zebnju i odbojnost.

Pohod na Crnu Goru od strane sekularne Srbije u prvom ešalonu ima svještenstvo i monaštvo Srpske pravoslavne crkve, koje se finansira iz državnog budžeta, a ima „duhovnu misiju u Crnoj Gori u funkciji očuvanja nacionalnog /srpskog/ identiteta“. Na čemu počiva „misija“ Srpske pravoslavne crkve u Crnoj Gori ako ne na negiranju crnogorskog jezika, crnogorske istorije, crnogorske nacije, crnogorske crkve, ignorisanju crnogorske države i Ustava Crne Gore. U 21. vijeku se oslanjati na monaštvo, materijalno ga pomagati, štititi njegova „prava“ na otete manastire, crkve i zemljište, u najmanju ruku ne doprinosi porastu povjerenja u regionu i razvoju tolerantnih odnosa u multikonfesionalnoj Crnoj Gori.

Ofanziva na Crnu Goru i druge države u okruženju otpočinje uoči popisa u tim zemljama. Na djelu su pritisci kako bi rezultati popisa bili politički kapital za buduće manipulacije. To je nastojanje da se očuvaju rezultati politike Slobodana Miloševića i Amfilohija Radovića, pa se kreće u novu srbizaciju Crne Gore.

Konačno, strategija Vlade Republike Srbije prema iseljeništvu u dijelu koji se odnosi na Crnu Goru, po mišljenju Matice crnogorske, predstavlja opasnu instrukciju za destabilizaciju Crne Gore i zahtijeva odlučno reagovanje crnogorskih vlasti u cilju zaštite građanske demokratije i ustavnog poretka Crne Gore.

Za Maticu crnogorsku

Podgorica, 04. mart 2011.

Branko Banjević, predsjednik